

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

8. BŘEZNA 2009

Z obsahu:

Beda Ctihodný

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. února 2009
- strana 2 -

Mariánská Evropa od Gibraltaru až k Uralu

Nitker Hiegl OSB
- strana 4 -

Benedikt XVI. byl přijat bouřlivým aplausem římskými seminaristy

- strana 6 -

Otec Pio a papež Pius XII.

Felice Spacucci -
pokračování (3)
- strana 6 -

Rozejít se s hodnotami, které skloňují „JÁ“ ve všech pádech

Karl Wallner OCist.
- strana 8 -

Rodina - Boží dar

Christa Meves
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Vysvěcen pro Eucharistii
- strana 10 -

Svobodný trh vyžaduje ctnostné aktéry

- strana 11 -

Rembrandt van Rijn (1606-1669): Abrahám obětjuje svého syna

Světec, kterého si dnes přiblížíme, se nazývá Beda a narodil se v severozápadní Anglii, přesně v Northumbrii v roce 672/673. On sám vypráví, že když mu bylo sedm let, jeho rodiče ho světili opatovi sousedního benediktinského kláštera, aby ho vychovával: „V tomto klášteře,“ vypráví, „jsem od té doby stále žil a věnoval jsem se intenzivně studiu Pisma, a jak jsem zachovával kázeň podle Řehole a každodenní úkol zpívat v chrámě, působilo mi stále potěšení učit se, nebo vyučovat, nebo psát“ (*Historia eccl. Anglorum*, V, 24). Opravdu, Beda se stal jednou z nejvzdělanějších postav vrcholného středověku. Mohl si posloužit mnoha vzácnými rukopisy, které mu přinášeli opati při návratu z častých cest na kontinent a do Říma. Výuka a pověst o jeho spisech mu zjednaly mnoho přátel mezi předními osobnostmi té doby, které ho povzbuzovaly, aby pokračoval ve své práci, z níž mnozí čerpali dobrodiní. Nepřestal pracovat, ani když onemocněl, zachovával si stále vnitřní radost, kterou projevoval modlitbou a zpěvem. Svě nejvýznamnější dílo *Historia ecclesiastica gentis Anglorum* zakončil touto modlitbou: „Prosím tě, dobrý Ježíši, který jsi mi dovolil dosáhnout sladkých slov tvé moudrosti, dopřej milostivě, abych jednou dospěl k tobě, zdroji veškeré moudrosti, a stál stále před tvou tváří.“ Smrt ho zastihla 26. května 735: byl to den Nanebevstoupení.

Písmo jako základ

Písmo svaté bylo trvalým zdrojem Bedových teologických úvah. Po důkladném kritickém studiu textu (zachovala se nám kopie monumentálního díla *Codex Amiatinus della Vulgata*, na kterém Beda pracoval) komentuje Bibli, čte ji pomocí christologického klíče, tzn. spojuje dvě věci: na jedné straně naslouchá, co říká přesně samotný text; na druhé straně je přesvědčen, že

Beda Ctihodný

klíč k pochopení Pisma jako jediného Božího slova je Kristus a s Kristem, v jeho světle je možno chápat Starý i Nový zákon jako „jedno Písmo svaté“. Příběhy Starého i Nového zákona jdou spolu, jsou cestou ke Kristu, i když jsou vyjádřeny různými znameními a institucemi (to

je to, co nazývá *concordia sacramentorum*). Na příklad stan, který Mojžíš postavil na poušti, a první i druhý chrám v Jeruzalémě jsou obrazy Církve, nového chrámu postaveného na Kristu a na apoštolech z živých kamenů a zpevněného láskou Ducha. A jako na stavbu antického chrá-

Editorial

Když svatopisec říká: „Bůh zkoušel Abraháma“, promítá do tohoto výrazu lidské představy a zkušenosti, které nelze Bohu přisuzovat doslova. Vševedoucí zná své tvory a nemusí zkoušet, jak se zachovají. Jeho „zkouška“ je ve skutečnosti zvláštní příležitost, kterou nabízí svému služebníkovvi, aby oslavil Hospodina svou vírou, důvěrou a věností.

Mohlo by se zdát, že v tomto zvláštním případě požaduje od svého služebníka něco, čemu říkáme „slepá poslušnost“. Ale tak tomu není. Slepá poslušnost by nezasluhovala takového uznání, ocenění a odměny, jaké se Abrahámovi dostalo. Slepá poslušnost jako nevyhnutelnost, bezpodmínečná podřízenost by učinila z Božího služebníka pouhý nástroj cizí vůle. Taková nezbytnost by Hospodina nijak zvláště neoslavovala. Boha oslavuje jeho tvor, který přijímá Boží vůli s láskou a úctou jako to nejlepší, čemu se může dát plně k dispozici. Motiv poslušnosti může být tedy různý: od otrocké podřízenosti, která slepě vykonává, co jí bylo uloženo, až po lásku, která nedokáže nevyhovět tomu, koho si nade vše zamilovala, protože je přesvědčena o jeho velikosti, moudrosti a plně mu důvěřuje. Taková důvěra v Boha se opírá o jistotu víry, že nás náš Otec nekonečně miluje a všechnen

ho vztah k nám i všechny jeho požadavky a příkazy nemá základ v ničem jiném než v jeho lásce. Abrahám ani ve chvíli, kdy se chystal usmrtit svou jedinou nadějí, nepochyboval o tom, že ho Hospodin miluje, a nepřestával ho milovat a ctít. To ho kvalifikovalo, aby se stal praotcem národů.

Ctností, s nimiž se u tohoto patriarchy setkáváme, se však netýkají pouze jeho, ale jsou pro nás výrazným obrazem, jak má vypadat základní vztah člověka k Bohu, vztah, který je podstatou náboženství. Tento vztah vyplývá ze samé podstaty bytí: Bůh je nekonečné Jsoucnost, absolutní VŠE, a my jsme bytosti, které samy ze sebe jsou NIC a bez Boha by zůstaly ničím. Za své bytí vdčíme jen a jen Bohu, a to jeho lásce. Tvor, který tuto skutečnost poznává a uznává, nemůže být ke svému Stvořiteli netečný ani lhotejný, a to tím spíše, že nás Bůh tak vybavil, abychom mohli svou odpověď na jeho vztah k nám založit na podobné bázi jako On: obdaril nás svobodnou vůlí, která je podmínkou pro existenci lásky, a dal nám schopnost poznávat ho, dokonce nám zjevuje sám sebe, abychom se mohli přesvědčit o tom, o čem byl přesvědčen Abrahám: že Hospodin je náš nejmoudřejší a nejdobrotivější Otec.

Pokračování na str. 13

mu přispěly i pohanské národy tím, že daly k dispozici vzácné materiály a stavební zkušenost jako stavbyvedoucí, tak k vybudování Církve přispěli apoštolové a učitelé pocházející nejen z pradávnych větví hebrejských, řeckých a latinských, ale také nové národy, mezi které se Bedovi zalíbilo započítat keltské Iry a Anglosasy. Svätý Beda vidí, jak roste univerzalita Církve, která není omezena na určitou kulturu, ale skládá se ze všech kultur světa, které se mají otevřít Kristu a najít v něm svůj vstupní bod.

Křesťanský kalendář

Jiné zamilované téma Bedovi jsou dějiny Církve. Poté, co se zajímal o období popsané ve Skutcích apoštolů, prochází dějiny Otců a koncilů a je přesvědčen, že dílo Ducha Svätého v dějinách pokračuje. V *Cronica Maiora* navrhuje chronologii, která se stane základem pro Všeobecný kalendář „ab incarnatione Domini“. Až do té doby se čas počítal od založení města Říma. Jelikož Beda viděl, že pravým vztažným bodem, středem dějin, je Kristovo narození, dal nám tento kalendář, který čte dějiny počínaje Pánovým vtělením. Registruje prvních šest ekumenických koncilů a jejich rozvoj, věrně představuje christologickou, mariologickou a soteriologickou nauku, odsuzuje hereze monofyzitů a monotelitů, obrazoborců a neopelagiánů. Nakonec rediguje s dokumentační pečlivostí a literární zkušeností již zmíněné *Církevní dějiny národa Anglů*, pro které byl uznán za „otce anglické historiografie“. Charakteristické rysy Církve, které Beda s oblibou uvádí, jsou: a) katolicita jako věrnost tradici a současně otevřenost historickému rozvoji a jako hledání jednoty v mnohosti, v různosti dějin a kultur podle směrnic, které papež Řehoř Veliký dal apoštolu Anglie Augustinu z Canterbury; b) apoštolost a římskost: v tom směru

Pokračování na str. 12

Ve škole důvěry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Toto je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte.**

Dříve než se ponoříš do dnešních svatých čtení, vypros si svatou usebranost a otevřenost srdce, abys s užitekem přijal dary, které ti Duch Svätý nabízí.

Texty tě především vybízejí k výstupu *na vysokou horu*. Máš vystoupit tam, kde v dosud netušené míře pocítíš blízkost nebe. Zatímco všechno to, co zanecháš dole, se zcela ztratí tvému zraku, otevrou se před tebou perspektivy, které jsi dole sotva mohl tušit. Když stoupáš na vrchol hory, vystupuješ nejen do výšky, ale i do samoty. Ta je podmínkou k tomu, abys uslyšel a rozpoznal hlas Nejvyššího, který ti chce zjevit sám sebe. Vyprošuj si milost, abys nikdy nepromeškal příležitost, když tě Pán chce vzít s sebou *na vysokou horu, kde budete sami*.

Pobyt na této výšině se má pro tebe stát vysokou školou důvěry a poslušné odevzdání. Pohled na Abraháma. Skutek, který Hospodin požaduje od svého služebníka, se možná zcela přiči tvému rozumu. Něco takového přece Bůh nemůže chtít! Zdá se ti, že zde Bůh překračoval svou kompetenci a člověku přímo křivdí? Brzy se přesvědčíš, že tato lidsky těžko pochopitelná zkouška není krutou nespravedlností, ale naopak neobyčejným darem, který se navíc netýká jen Abraháma. Máš příležitost nahlédnout do Božího plánu, který daleko překračuje to, čeho jsi svědkem na hoře Moria.

Abrahám dokonává oběť své poslušnosti, když zvedá ruku k smrtící ráně. To Hospodinu postačí, aby ji se zalíbením přijal. Otec, který neušetří vlastního Syna, ušetří Abraháma pohledu na Izákovu smrt a obětní zmar. Bůh nikoho nezkouší více, než je zapotřebí. Dokonalou a bezvýhradnou oběť vlastního Dítěte si věčný Otec vyhradil pro sebe. Tím, kdo Jemu ukládá tuto nejvyšší oběť poslušnosti, je jeho vlastní milosrdná láska k tobě. Aby ušetřil tebe, *vlastního Syna neušetří*⁽¹⁾.

Ježíšovým učedníkům, kteří si svého Pána obzvláště zamilovali, se však myšlenka na jeho nadcházející utrpení a smrt zdá stejně nepochopitelná, jako se tobě jevila absurdní oběť požadovaná od Abraháma. Ani pro Ježíše není snadné zasvětit je do svého tajemství, převychovat je pro onu bezmeznou důvěru, kterou potřebují k tomu, aby dokázali přijímat nevystihlé dary Boží lásky.

Proto je zavede na výšiny svých tajemství, ukáže jim, jak daleko jde jeho osoba za hranice všeho, co je pouze lidské. Uvidí ho v jasě oslaveného, ale i uprostřed vytržení, jakmile přijde řeč na utrpení a smrt, *Petra i jeho druhy přemůže spánek*⁽²⁾. Totéž se bude opakovat, až začne jeho oběť a na Mistrově čele vyrazí první krvavé krůpěje jeho nastávajícího utrpení⁽³⁾. Co jiného znamená tento spánek než evidentní projev přetrvávajícího lidského nepochopení!

Slyš Otcův hlas. Jeho milosrdná láska k nám promlouvá z oblaku. Promlouvá zcela jinak, než jak promlouvala spravedlnost na Sinaji. Z těchto slov nevzejdou kamenné desky Zákona, ale sám živý Bůh: *»Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte, i když k vám promlouvá o utrpení a smrti.«*

Uvěřit, že se splní Boží zaslíbení, znamená mít důvěru, která všechno přenechává Bohu. I když se nám zdá, že nás Bůh vede do situace, kde se hroutí všechna naše očekávání, není to důvod k beznaději, tím méně ke vzpouře proti jeho svatě vůli. Je to naopak příležitost k ještě větší důvěře, protože se před tebou otevírá úžasná perspektiva: Bůh naplní své zaslíbení tak nečekaným způsobem, že se zatím nevejde do tvých obzorů a překračuje všechno, nač jsi schopen pomyslet. Bůh není omezen tím, co ty pokládáš za možné. Jeho věrnost nespočívá v tom, že jedná podle tvých představ, ale v tom, že splní svůj slib, i když je tvoje představivost v koncích. Dovol mu svou důvěrou, aby ti vždy uchystal mnohem více, než můžeš očekávat. *»Máte mého jediného Syna: toho poslouvejte, přijímejte jeho slova ne proto, že se vám zdají pochopitelná, ale protože je říká ON.«* V NĚM samém máš dostatečnou záruku pravdy. I když dojdeš ve svém poznání jakkoliv daleko, budeš ve skutečnosti stále jen na začátku: *Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně – nyní poznáváme věci jenom nedokonale.*⁽⁴⁾

Vrať se z hory Proměnění tak proměněn, abys mohl definitivně odložit svá omezující lidská měřítka. Kdykoliv se ti zdá, že už máš zcela jasno, může to znamenat, že opět nechápeš. Jediný způsob, jak můžeš zatím poznávat svého Pána, je ustavičný pokorný úžas nad tím, jak jeho nekonečnost v každém ohledu překračuje tvou omezenost.

Pros o odvahu věřit a důvěřovat. *Kdo Bohu nevěří, dělá z něho lháře.*⁽⁵⁾ *I když mě ovinou provazy smrti, před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. Jak se mám odvděčit Hospodinu? Splním své sliby před veškerým jeho lidem.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32; ⁽²⁾ Lk 9,32; ⁽³⁾ srov. Lk 22,44.46;

⁽⁴⁾ 1 Kor 13,12; ⁽⁵⁾ 1 Jan 5,10;

⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 116

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a oběť ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení – Řím 8,31b–34

(Bratři a sestry!) Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium – Mk 9,2–10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytli a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Mariánská Evropa od Gibraltaru až k Uralu

Seznámili jsme se před týdnem s benediktinem P. Nitkerem Hieglem. Dnes nám představuje své smělé plány na spojení Evropy od Gibraltaru až po Ural v mariánské jednotě. „Evropa nepotřebuje žádné cizí světové názory ani božstva,“ je jeho přesvědčení. Je třeba se přiznat ke křesťanství. V tomto smyslu plánuje v letošním roce pouť k Panně Marii Evropské na Gibraltaru k 700. výročí její svatyně na tomto místě.

V neděli 17. srpna shromáždilo se v Bärenthalu u Beuronu ve svatyni Panny Marie Matky Evropy 5000 věřících, aby oslavili Nanebevzetí Panny Marie. Na celé louce kolem kaple voněly léčivé byliny. Jako štedrý dárcem bylin a květin stojí před námi Stvořitel přírody. Věřící mu děkují za všechny jeho síly, plody a pokrmy, které nám v přírodě daruje, i za jejich krásu ve světě, stejně jako za milosti Ježíše Krista, které nám uděluje jako

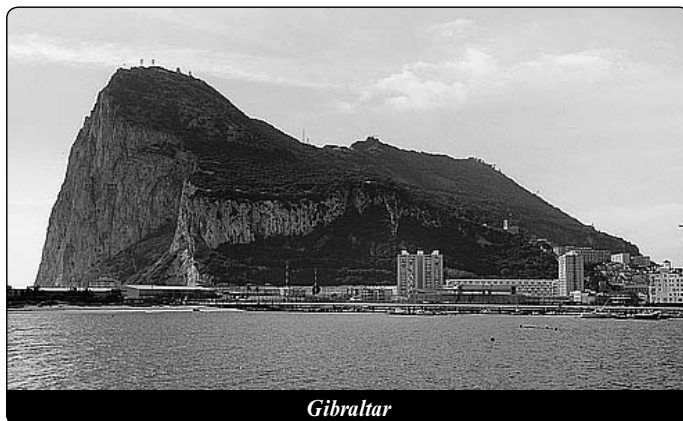
Biskup Charles Curuan z Gibraltaru

nadpřirozené síly díky svému zmrtvýchvstání (srov. Řím 8,1n). Nejkrásnější z celého stvoření je Maria. Přirozenost i nadpřirozenost, krása květin a bylin i krása Marie se spojují ke chvále trojediného Boha.

První kontakt s biskupem Gibraltaru

Zvláštní ráz získala však tato bohoslužba díky zpěvu sboru Glory Fires ze Stettenu. Kázání bylo věnováno nové evangelizaci Evropy a signálům, které vycházejí jako naléhavé výzvy z různých

názorů, mezi jiným ve vztahů k biskupovi Charlesi Curuanovi z Gibraltaru. Již 22. srpna 2006 na svátek Panny Marie Královny došlo k prvnímu kontaktu s biskupem. Z rozhovoru s Jeho císařsko-královskou výsostí Ottou Habsburským jsem byl velmi povzbuzen, takže jsem informoval biskupa o zřízení kaple Panny Marie Matky Evropy v blízkosti kláštera Beuron. Ře-

Gibraltar

HLAS ORTODOXNÍHO ŽIDA

Yehuda Levin, zástupce 800 rabinů v USA, podporuje smír Říma s tradicionalisty. Podle jeho názoru levicové hnutí v Církvi v uplynulých 40 letech oslabilo ochranu života a rodiny. V katolické církvi je levicové křídlo, které v oblasti víry způsobilo nesmírné škody. Levin pokládá smíření za nezbytné v zájmu obrany proti potratům a hnutím homosexuálů. Levicový katolicismus bourá některé hodnoty katolické církve a tento proces podkopává i jiná náboženská společenství na celém světě („trickle-down effect“).

„Nejdůležitější téma je úsilí Církve chránit děti před potratem, chránit duše dětí a mladých lidí a pomáhat jim správně rozlišovat, co je v oblasti témat o životě a rodině správné a co falešné. Bratrstvo Pia X. je známé svým odporem proti moderní sexuální morálce. Jeho začlenění do Církve by podpořilo ochranu života a podporu rodiny.“

Kath-net

Maria Matka Evropy

kl jsem mu: „Další poutní kaple ponese stejný titul jako kostel na Gibraltaru. Mně jako mnišskému faráři zdejšího poutního místa velice záleží na tom, aby obě svatyně vstoupily do duchovního partnerství. Maria, Matka Evropy, kež svým mateřským po-

žehnáním objímá celou Evropu a chrání ji přede všemi nebezpečími. Kež přispěje s pomocí nebe k nové evangelizaci celého kontinentu.“

Naše Panna Maria Evropská na Gibraltaru

Jen velmi málo Španělů a Angličanů (Gibraltar je španělský poloostrov s britskou kolonií), o ostatních Evropanech ani nemluvě, zná „Pannu Marii Evropskou“ (Our Lady of Europe), její milostnou sochu a její poutní místo na Gibraltaru. Dlouhá a bouřlivá historie začíná muslimskou invazí v roce 711. Tehdy vítězné islámské hordy, které už ovládly celý sever Afriky, kdysi plně křesťanský (což si už ani neumíme představit), dobyly poloostrov a tito vítězní muslimové po svém vylodění změnili název mohutného skalního masivu z „Calpe“ na „Gebel Tarik“ podle svého vůdce Tarika Ibn Zaiyba. K svému triumfu postavili památník: na této jihozápadní výspě Evropy postavili první mešitu na evropském kontinentu. Víme, jak tyto dobovatelské hordy pokračovaly ve výbojích a dobývání na východě i na západě Evropy a pronikaly po celá staletí až k branám Vídně, postoupily přes Pyreneje až k samé Franské říši, kde je však Karel Martel porazil u Tours a Poitiers a vyhnal zpět za Pyreneje. Zde si vybudovali muslimové kvetoucí stát, jehož výkvětem byla Alhambra v Granadě. Teprve po několika staletích v roce 1309 dobyl král Ferdinand IV. zpět Gibraltar a učinil významné rozhodnutí: zasvětil kontinent i bývalou mešitu Panně Marii a dal jí titul „Panna Maria Evropská“.

Proměnlivé osudy svatyně na Gibraltaru

Po 24 letech muslimové opět dobyli Gibraltar a změnili svatyni na mešitu. Teprve v roce 1462 dobyl Ferdinandův vnuk Jindřich IV. toto území a obnovil mariánskou úctu. Nikoliv Al-láh má být otcem Evropy, nýbrž

jejím Pánem je a zůstane Kristus a Maria, jeho panenská Matka, bude vždy Matkou Evropy. Sochu Matky Boží před 129 lety muslimové samozřejmě odstranili a velmi pravděpodobně zničili. V každém případě už se nenalezla a Jindřich IV. dal zhotovit novou, která je zde dodnes uctívána. Vzhledem ke strategickému významu Gibraltaru jako mostu mezi Evropou a Afrikou museli obyvatelé Gibraltaru prožít mnoho agresí. Nejvíce zpusťovali Gibraltar Britové, kteří se ho v roce 1704 zmocnili. Vojáci, kteří několik měsíců nedostali žold, vyloupili, co se dalo, a nešetřili ani mariánskou svatyni. Sochu shodili ze skály do moře. Katoličtí Španělé ji zachránili, přenesli do sousedního Španělska a restaurovali. Byla pak až do roku 1864 v Algecirasu. V tom roce ji biskup John Scandella vrátil zpět na Gibraltar.

Papež Jan Pavel II. a Gibraltar

Historie poutního místa se čte jako scénář filmu: během 2. světové války byl kostel změněn na obchodní dům pro armádu. Teprve roku 1961 ho vojáci opět vrátili. Obnova se uskutečnila za podpory Evropské unie a vlády Gibraltaru a trvala do roku 1994. Od té doby přicházejí četní poutníci na toto místo modlitby a dívají se na pohoří Atlas v Africe. Ve svém poselství k opětovnému posvěcení svatyně napsal Jan Pavel II.: „Křesťan-

*Král Karel I. se svým synem
Ottou Habsburským*

*Otto Habsburský
u prvního svatého přijímání*

ství je nejen součástí evropské kultury, nýbrž je také duchovní formou Evropanů, aby si kladli univerzální otázky... Tato svatyně pomůže Evropě, aby si opět připomněla své křesťanské dě-

Dr. Otto Habsburský

dictví, a bude vyzývat prosebníky, aby postavili budoucnost Evropy na pevné základy.“

Biskup Charles Caruana, který nepatří ani ke španělské, ani k anglické biskupské konferenci, nýbrž spadá přímo pod Vatikán, potvrdil:

„Mnoho španělských poutníků se přichází modlit na toto mariánské poutní místo.“ Modlitby se soustřeďují na tento hlavní úmysl: Aby v naší době s tolika světonázorovými -ismy se neztratila z biblického kontextu ústřední síla kořenů naší evropské jednoty a její biblický kontext.

Hospodářství a kapitál, národní pluralita a ideje, blahobyt a mír, práce a rozvoj, ochra-

na rovnoprávnosti všech v Evropě jsou absolutní hodnoty, ale jejich konsensus musí být zakotven v Horském kázání našeho Pána Ježíše Krista (Mt 5,1n). A to vše podle hlavního principu: skrze Marii k Ježíši!

Výměna dopisů s Dr. Ottou Habsburským

K 95. narozeninám jsem velkému Evropanu poslal blahopřání a požehnání. Jako odpověď mi v lednu 2008 napsal: „Vledůstojný pane Nitkere, Vaše přátelská slova k mým 95. narozeninám mě opravdu potěšila, protože mi ukazují, že jsme na stejné vlnové délce. Děkuji také za pamětní spis k zasvěcení kaple Marie Matky Evropy. Právě v tom vysokém věku, jaký já nyní prožívám, oceňuji velice pocit společenství, jaký člověk může prožít v dlouhém životě. To platí nejen pro osobnosti, ale také pro národy, které mnoho vytrpěly a které nyní patří k Evropské unii, jako Maďarsko, Slovensko a Česko. Platí to i pro ty státy a národy, kterým není právo na Evropu zatím přiznáno, jako Chorvatsko, Makedonie, Kosovo nebo Ukrajina. Nesmíme zapomenout: Panevropa je celá Evropa!“

Již 18. února jsem dostal další dopis: „... Srdečný dík za Váš dopis a novinový článek. Jsem rád, že práce dělá pokroky, protože jsem toho názoru, že myšlenka Evropy z křesťanského pohledu a zvláště svatyně více než všechna možná hesla vyslovují pravdu o Evropě i pokud jde o její další vývoj...“

Dopis od biskupa na Gibraltar

3. června 2008 potvrdil biskup Caruana spojení s naší svatyní. V anglicky psaném „partnerském dopisu“ mě informuje o tom, že jeho diecéze se připravuje na 700. výročí úcty Panny Marie Evropské v roce 2009. Obdržel dekret z Říma, který je věnován této záležitosti: návštěvníci svatyně mohou v le-

*P. Nitker Hiegl OSB (vlevo)
a P. Erich Maria Fink*

tošním roce získat plnomocné odpustky. Kromě toho mě prosí, abych o tom informoval Dr. Ottu Habsburského, který svatyni již navštívil. Dopis končí slovy: „Mám velký zájem na tom, vytvořit partnerství s novými poutními místy v Evropě.“

Pozval jsem biskupa Caruana k návštěvě naší kaple Panny Marie Matky Evropy, kterou již navštívil kardinál Kasper, biskup Marcel Herriot ze Soissons u Paříže a řada německých biskupů.

Mariánské spojení na východ

Pokud dojde k pouti k 700. jubileu na Gibraltar, chtěl bych biskupovi Caruanovi navrhnout další mariánsko-evropské spojení. Mám na mysli společnou akci Církve „Panna Maria Evropská“ od výspy na západě až na východ, celou Evropu od východu až na západ vložit pod mateřský plášť Panny Marie. K tomu je třeba zřídit i na východě mariánskou svatyni se zvláštním zaměřením na Evropu. V tomto směru působí na východě P. Erich Maria Fink z Altöttingu. Tyto tři svatyně by byly jako pilíře mostu, který je mostem Evropy k Ježíši a Marii. Kéž se Panevropa stane Evropou křesťansky-mariánskou.

*Z Kirche heute 11/2008
přeložil-lš
(Kráceno)*

BENEDIKT XVI. BYL PŘIJAT BOUŘLIVÝM APLAUSEM ŘÍMSKÝMI SEMINARISTY

Vatikán. V pátek večer 20. února navštívil Petrův nástupce seminář římské diecéze, kde se účastnil lectio divina a potom spolu se seminaristy povečeřel. Byl bouřlivě přivítán. Benedikt XVI. pronesl improvizovanou a pronikavou promluvu na úryvek z listu sv. Pavla Galatanům o svobodě:

Chceme se nyní podívat, co nám říká svatý Pavel tímto textem: „Byli jste povoláni ke svobodě“ (5,13). V každé době, již od počátku, byla svoboda velkým snem lidstva, ale v novověku především. Víme, že Luther se tímto textem listu Galatanům inspiroval a došel k závěru, že mnišská Regule, hierarchie a učitelství úřad se jeví jako břímě otroctví, z něhož je třeba se osvobodit. Osvícenství bylo později zcela proniknuto a řízeno touto touhou po svobodě, o níž mělo za to, že jí konečně dosáhlo. Ale také marxismus se prezentoval jako cesta ke svobodě.

Ptáme se dnes: Co je to svoboda? Jak můžeme být svobodní? Svatý Pavel nám pomáhá pochopit tuto komplikovanou skutečnost, kterou je svoboda, a řadí tento pojem do kontextu základních antropologických a teologických pojetí. Říká: „Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou“ (5,13). Váš rektor před chvílí řekl, že „tělo“ v jazyce svatého Pavla není tělem ve vlastním smyslu, ale výrazem absolutizace vlastního já, které chce být vším a vzít si všechno. Absolutní já, které nezávisí na ničem a na nikom, jak se zdá, je skutečně a definitivně vlastní svoboda. Jsem svobodný, pokud na nikom nezávisím, pokud mohu činit všechno, co chci.

Ale právě tato absolutizace já je oním „tělem“, tzn. degradací člověka, a nikoli dosažením svobody: libertinismus není svoboda, nýbrž spíše selháním svobody...

A nakonec ... opět ve zmíněném listu nacházíme i náznak jistého poněkud smutného stavu společenství Galatanů, když svatý Pavel říká: „Jestliže se však mezi sebou koušete a požíváte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!... Nechte se vést Duchem“ (5,18). Zdá se, že v tomto společenství, které už nekráčelo cestou společenství s Kristem, ale cestou vnějšího zákona „těla“, vyskytují se také hádky, a Pavel praví: „Stávejte se šelmami, když jeden hryžete druhého.“ **Poukazuje tím na polemiky, které vznikají tam, kde víra degeneruje na intelektualismus a pokora je nahrazena arogantním nárokem vlastní nadřazenosti nad druhými. Dobře vidíme, že i dnes se dějí podobné věci, když namísto začlenění se do společenství s Kristem, do Těla Kristova, kterým je církev, každý chce být výše než druhý a intelektuální arogancí chce, aby byl považován za lepšího. Tak vznikají destruktivní polemiky, rodí se karikatura církve, která má být jedním tělem a jedním srdcem...**

*Převzato z České sekce
Radio Vaticana*

Celou promluvu Svatého otce Benedikta XVI. lze nalézt na adrese: <http://rv.omadeg.cz>.

RITUÁLNÍ VRAŽDY VE VÝCHODNÍ AFRICE

Policie zasáhla proti šamanům v Ugandě, kteří stále častěji vraždí děti a dospělé bez barvy kůže („albíny“) a z jejich krve a vnitřností připravují kouzelné nápoje, které mají přinášet bohatství a štěstí. Na tento obyčej si stěžuje také arcibiskup Henry Orombi z Kampaly. V Tanzanii bylo od roku 2007 zavražděno z těchto důvodů nejméně 40 osob. V této zemi žije kolem 200 000 lidí bez barvy kůže. Přírodní náboženství vyznává 35 % obyvatel. Rituální vraždy se šíří i do Burundi a Keni.

Kath-net

Otec Pio a papež Pius XII.

Papež Evžen Pacelli má v životě P. Pia mimořádný význam jednak pro otcovskou dobrotivost, projevenou při mnoha příležitostech, jednak pro svůj plný souhlas, aby P. Pio uskutečnil svá významná díla, k jejichž realizaci došlo za jeho pontifikátu.

Kněz Evžen Pacelli poté, co byl vysvěcen na biskupa a jmenován apoštolským vyslancem v Německu, byl jmenován kardinálem a v roce 1920 státním sekretářem. Právě při výkonu této funkce měl možnost seznámit se s výjimečným knězem, který žil v San Giovanni Rotondo. V této době byl v platnosti dekret, který zakazoval P. Piovi styk s věřícími. Mezi roky 1929 a 1933 měl Pacelli možnost zvažovat různé názory prelátů i samého Pia XI. a učinit si tak vlastní obraz o fráteru z Gargana.

Pacelli, který byl velice inteligentní a pronikal k podstatě všech církevních problémů, osobně nesporně trpěl, když se dověděl o opatřeních proti P. Piovi, a jejich zrušení bylo jednou z prvních radostí nad triumfem pravdy, který umožnil, aby P. Pio plně sloužil spáse duší.

Během celého svého pontifikátu Pius XII. miloval a podporoval kapucína z garganského pohoří. Chápal velmi dobře duši P. Pia a jeho záměry.

Úcta a láska Pia XII. k jeho spolubratru a pokornému synu sv. Františka má své důvody. Jak napsal L' Osservatore Romano, „hluboké studium a dobrota ducha umožňují předpovídat svatost života dlouhého pontifikátu Evžena Pacelliho“.

Co ho spojovalo s P. Piem? Jeden i druhý prožívali život jako závazek dosáhnout jakožto kněží co nejvyššího stupně svatosti.

Pius XII. na stolci svatého Petra, kde stál před zrakem celého světa, byl toho příkladem. A pokorný P. Pio ve své cele v Garganu v tomto příkladu pokračoval.

Papež Pius XII.

Papež Pacelli ukazoval lidstvu nezbytnost umrtvování a zbožnosti, modlitby a své celoživotní oběti. P. Pio svým duchovním synům ukazuje cestu svatosti vlastním příkladem bolesti, kterou snášel z lásky ke Kristu. Tak spojoval obě velké osobnosti ideál Krista Velekněze, pozdvížený k nejvyšší spiritualitě.

P. Pio choval k Piu XII. nemírnou úctou, ať už jako k nástupci svatého Petra nebo jako k nejvyššímu Knězi a jen Pán a svatá Panna by mohli vydat svědectví, kolik láskyplných vzpomínek během slavení mše svaté, kolik slzí za něho prolil v těžkých chvílích, jaké prožíval tento nejvyšší Velekněz.

Kdo by mohl zapomenout na těžké doby poslední války a na papežův hlas, který vyzýval k míru, na velkou bolest, když nikdo z mocných, ani italská vláda nebyla ochotná naslouchat jeho hlasu?

Stejná bolest zraňovala srdce P. Pia, protože viděl utrpení Kristova Zástupce, za kterého opakovaně obětoval i svůj život.

To potvrzují některé epizody, které dokreslují obraz nezapomenutelné osobnosti tohoto papeže římské církve.

2. prosince 1954, když byl Pius XII. nemocen, viděl ve své ložnici Krista a později se ve vatikánských zahradách opakoval

před jeho zrakem je „tančícího slunce“ podobného slunečnímu zázraku, který se stal ve Fatimě v říjnu 1917. Obě tyto události byly oficiálně potvrzeny Svatým stolicem a poukazují tak na spiritualitu Pia XII.

Pius XII. jako nástupce svatého Petra byl přesvědčen, že ve všech dobách se mohou dít zázračné události, objevovat osobnosti s mimořádnými dary, které jsou velkým dobrodíním lidstva.

Pius XII. přenechal P. Piovi úplnou svobodu ve výkonu jeho kněžské služby a to přineslo nesmírný duchovní užitek.

Neboť i když by se mohl zdát, že život P. Pia je spíše statický, vyznačoval se ve skutečnosti velkou dynamikou, která zasáhla nesmírné množství lidí.

Pontifikát Pia XII. zažil výborné výsledky, jakých P. Pio dosahoval svou službou u oltáře a ve zpovědnici. Mnoho osob žijících v neřesti, s materialistickým světovým názorem San Giovanni Rotondo přímo přitahovalo. Pius XII. slyšel tyto ohlasy a ty utvrdily jeho vděčnost k bratru kapucínovi, který přiváděl celé zástupy k Pánu. Právě toto oceňoval Pius XII. na kněžské takřka horečné službě garganského mnicha a přiznával mu k ní všechna práva.

Jak by se mohl neradovat z pohledu na kněze, který se z pouhé lásky ke Kristu ustavičně obětuje za spásu lidstva? Jak by mohl nepocítovat radost, když slyšel, jak lidé, kteří slyšeli jedno jeho slovo, se stávají lepšími? Jak by se mohl netěšit ze zpráv, že kostel Panny Marie Milostné je cílem nesčetných poutníků? Právě toto duchovní pojetí díla P. Pia dává pochopit nesmírnou vstřícnost a dobrotivost Pia XII. vůči P. Piovi.

Jestliže dnes existuje dílo P. Pia, ať už materiální nebo ono duchovní, vděčíme za to především pontifikátu Pia XII., zvaného „Pastor Angelicus“. Pater Pio od počátku svého kněžství viděl jeho smysl v utrpení, aby lépe pochopil strádání opuště-

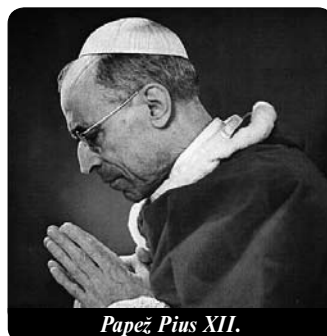
ných a zůstal v kontaktu s většinou lidstva. Z toho vzešla touha P. Pia postavit nemocnici, která by zmírňovala jejich fyzické utrpení a současně je vedla k citům trpělivosti, důvěry i odevzdanosti a bratrství, aby pocítili dobrodíní posily, jakou poskytuje víra v Boha.

Idea zbudovat v San Giovanni Rotondo nemocnici pocházela již z roku 1920, ale k uskutečnění došlo až po druhé světové válce, přesně 5. října 1946, kdy byla společnost pro „Casa Sollievo della Sofferenza“ oficiálně založena. V ustavující listině čteme o cíli, kterého se má dosáhnout: vybudovat a uvést do provozu nemocniční kliniku, určenou k péči o nemocné, a současně zajistit doprovod duchovní. Společnost má za úkol hledat, shromažďovat a vlastnit všechny potřebné prostředky ekonomické i vědeckotechnické, průmyslové a obchodní pro stabilní zajištění nejmodernějšího nemocničního provozu. Společnost může vykonávat všechny obchodní, průmyslové a finanční operace pro dosažení sociálního cíle „Casa della Sollievo Sofferenza“; skrze svou strukturu bude chtít přispět ke křesťanské spáse každého, kdo vyhledá jeho služby.

Největší zásluhy na programu a realizaci kliniky má sám P. Pio díky utrpení, které mu působily jeho krvavé rány. Překážky byly nesčetné, ale všechny odstranil P. Pio svou prostou modlitbou a svou kněžskou službou vykonávanou v prosté důvěře v Krista, který byl jeho vzorem. P. Pio byl duší celé společnosti také svým každodenním utrpením. Spolupracovníci byli jejím tělem svou aktivitou. Klinika nepatří P. Piovi, ale Bohu, protože vznikla z lásky, a kde je láska, tam je Bůh. P. Pio řekl: „Dílo, které živí lidi, patří Pánu. Je to tvor, kterého Prozřetelnost stvořila za přispění lidí. Aby mohl růst a dospívat, potřebuje být dobře živěn. Nenechte ho zajít nečinností.“ Bůh přijal

obětí věrného služebníka a uskutečnil dílo, které mělo mírnit bolesti. Dům byl dán do provozu 5. května 1956 za účasti kardinála Giacoma Lercara, který přijel až z Bologně a byl legátem papeže Pia XII. Ten poslal generálnímu představenému kapucínů telegram tohoto znění: „K inauguraci *Domu úlevy v utrpení* nejvyšší Pastýř s největším potěšením vyprošuje dílo, inspirovanému hlubokým smyslem pro křesťanskou lásku, slavně vylití božských milostí k jeho začátku i k dalšímu růstu ve zbožném působení a z celého srdce posílá všem inspirátorům, vedoucím a i spolupracovníkům otcovské apoštolské požehnání.“

Papež Pius XII.

U příležitosti inaugurace Domu se uskutečnilo sympozium nejvýznamnějších lékařů z Itálie i ze zahraničí. Těm se dostalo po zakončení sympozia přijetí u papeže Pia XII. Papež projevil nesmírnou radost „z nástupu veliké naděje“, jakou dává otevření kliniky zemi a především oblasti Gargano. Nemocnice v San Giovanni Rotondo, která dnes otvírá své brány, je plodem vys-

ké intuice a ideálu, který dlouho zrál v blízkosti krutých forem morálního a i fyzického utrpení lidstva. Ten, kdo je povolán profesionálně pečovat o duše nebo o těla, neváhá zvažovat, do jaké míry fyzická bolest všemi svými aspekty proniká celého člověka až do hlubin jeho morální bytosti: to ho nutí, aby si znovu kladl základní otázky o svém vlastním osudu, o svém vlastním postavení vůči Bohu a vůči jiným lidem, o své individuální i kolektivní odpovědnosti a o smyslu vlastního pozemského putování. Ten, kdo chce provozovat medicínu skutečně lidskou, musí se věnovat člověku jako celistvé osobnosti s tělem i duší. Ale toho není člověk schopen sám, jestliže se neodrží jiné autority, jiného poslání, které ho uschopňuje pracovat pod vedením svědomí. To vyžaduje spolupracovníky, kteří podřizují svou práci nejvyššímu cíli. Je-li pacient ošetřován v ideálních podmínkách jak z materiálního, tak morálního hlediska, snáze rozpozná v těch, kteří pracují na jeho uzdravení, přímé Boží pomocníky, kteří připravují cestu pro zásah Boží milosti. Jeho duše spočine v plném a jasném pochopení. Jen za těchto podmínek je možno opravdu mluvit o úlevě v utrpení. To je také důvod, proč vzniklo toto útočiště lásky, zbožnosti, pochopení, které zahajuje činnost v San Giovanni Rotondo, a dostalo název *Dům úlevy v utrpení*. Je známo, kolik to stálo námahy a práce, kolik překážek ztěžovalo pokrok tohoto díla, aniž by to ovšem oslabilo nadšení, které k dílu inspirovalo. Od roku 1947 do roku 1956 bylo trpělivě budováno a dnes se představuje velkolepý výsledek, díky nejdokonalejší technice jedna z nejlépe vybavených nemocnic v Itálii a jedna z nejlepších na jihu země s radiologickými a kardiologickými ordinacemi, vybavenými nejlepším možným zařízením.

Z knihy *I cinque Papi di padre Pio Laurenziana - Napoli*
(pokračování)

Rozejít se s hodnotami, které skloňují „JÁ“ ve všech pádech

„Duchem času“ nazýváme životní styl, módu, duchovní atmosféru, která právě převládá ve společnosti. Duch času je ze své podstaty absolutně schopný proměnlivosti, je to přechodný kout, který dnes vane tam a zítra onam. Již z toho je jasné, že hnutí jako křesťanství, stojící na pevných základech, které jsou nezměnitelné, musí žít s duchem času v napětí. Nejen dnes, ale za všech dob.

Kristus vyslovil pravdu, že nebe a země pomínou, ale jeho slova nepomínou. Dal nám zaslíbení, že Duch Svátý nás uvede do úplné pravdy a že tento Duch vane, kam chce. Duch času a Duch Svátý jsou rození nepřátelé, lépe řečeno, duch času vždy potřebuje, aby byl vykoupen Duchem Svátým, aby pochopil, že je pouze větříkem, který může být v následujícím okamžiku odfouknut.

Kde se nyní odehrávají konfrontace mezi duchem času a Duchem Svátým?

Musíme si jako křesťané být především vědomi, že duch času z roku '68 je jeho nejhorší podobou vůbec. Že křesťanství je vždy „konzervativní“, Duchem Svátým chráněné a Duchem Svátým předávané, to patří k jeho podstatě. Ale v této tendenci někdy Církve konzervuje také ducha času. A tak dnes můžeme některé církevní kruhy právem nazvat poslední baštou „ducha '68“.

Jsem si vědom toho, že jako později narozenému je mi mentalita generace '68 psychologicky nedostupná, její revoluční zaměření je pro mě nepochopitelné. Je možné, že tehdy bylo třeba rebelovat proti tomu, co končilo, co se přežilo, co bylo pokrytecké ve společnosti i v Církvi. Ale to, co nám dnes schází, jistě není liberalismus a sebeurčení, nýbrž úcta a ochrana řádu a pořádku.

V oblasti křesťanské víry se duch času '68 projevil tím, že chce být za každou cenu „moderní“.

Teologie se najednou zmocnil úžasný „komplex méněcennosti“, jak to Rudolf Bultmann vyjádřil trefně již v roce 1941: „Není možné používat elektřinu a radiopřijímač, dělat si nárok na moderní lékařské a klinické prostředky, a současně věřit na svět duchů a zázraků podle Nového zákona.“

Není to možné? Teologové generace '68 se kupodivu nestali ateisty, jak by se dalo vzhledem k jejich racionalismu očekávat, ale začali s takřka paranoidní mánií zbavovat Církev mystéria a duchovnosti. Moderna zemřela a na její trůn se se samolibým úsměvem posadila bohyně postmoderny s horizonty sekularismu. Postmoderní lidé věří bez problému na skřítky, podzemní duchy, sílu stromů a jógy a na všechny možné i nemožné iracionality.

Z některých teologů, kteří byli natolik inteligentní, aby pochopili změnu, vzešel pojem „respiritualizace“. Ale právě v Církvi traumatizovaná generace '68 nechce vidět ducha času. Je přesvědčená o tom, že Církev utone, když nebude „moderní“ a moderní nebude, když se nebude dostatečně klanět onomu duchu z doby před čtyřiceti lety. Ale opravdu „moderní“ mládež dneška nepotřebuje být osvobozena k liberalistickému modernismu, ve kterém všichni můžou

všechno, ona potřebuje objevit, co je skutečně nosné pro život, co dává řád, smysl a orientaci.

Jestliže je někde v Církvi plodnost, jestliže je někde mládež, která chce žít podle podstaty víry, pak to rozhodně není tam, kde se vaří liberální polívičky libovůle a zvůle (menu, na jaké sekularismus láká, může vydávat požitkářské vůně), nýbrž tam, kde se vaří podle receptu nezkráceného evangelia.

Dalším fenoménem dnešního ducha času je sebestřednost. Křesťané věří, že Duch Svátý nás vede k tomu, abychom se klaněli Bohu a vážili si hodnot druhých lidí. I duch času vede ke klanění, jenže objektem tohoto klanění není nic jiného než vlastní JÁ.

Podle analýzy odborníka Matthiase Horxe propadli jsme supermegagiga-egoismu. Horx formuluje tento trend takto: Tam, kde bylo MY, má se z toho stát JÁ. Z my se stává já. A tak všechny instituce, rodina, stát, náboženství, společenské normy atd., všechno má být podřízeno EGU. Tato změna paradigmatu postihuje stejně tak Církev, jako politické strany či odbory.

V hodnotovém žebříku současného ducha času stojí tedy na nejvyšší příčce, že každý je svým vlastním pánem, respektive svou vlastní paní. Z toho vyplývá logicky extrémní eklekticismus, který skloňuje JÁ ve všech pádech.

Důsledkem je, že každé Já má celou řadu dílčích identifikací. Každý přijímá z nábožen-

NOVÝ PATRIARCHA PRO SPOLUPRÁCI

Nový moskevský patriarcha Kyrill II. je pro plodný rozvoj spolupráce a vzájemných styků s katolickou církví. Vyplyvá to z dopisu, ve kterém děkuje Benediktu XVI. za blahopřání k jeho zvolení a nastolení. K tomu, aby se vydávalo svědectví evangelia a šířilo se v moderní společnosti, je třeba spolupráce. V té zaujímá katolická církev podle patriarchy významné místo.

Kath-net

ZACHOVEJ MI DĚTSKÉ SRDCE

Svatá Maria, Matko Boží,
zachovej mi dětské srdce,
čisté a průzračné
jako studánka.

Dopomoz mi
k prostému srdci,
které nepropadá smutku,
k velkodušnému srdci,
které se daruje s něžným
soucitem,
k srdci věrnému
a čestnému.

Srdce, které nezapomíná
na dobro a nesnáší zlo.

Daruj mi srdce mírné
a pokorné,
které miluje a nečeká
na lásku, které se před
Ježíšovou tváří
daruje jinému srdci,
silné a neohrožené srdce,
které žádná nevděčnost
neuzavře,

žádná lhůstevnost neunaví,
srdce rozjitřené
Ježíšovou slávou,
zraněné jeho láskou,
jehož rána
se uzdraví až na věčnosti.

P. Léonce de Grandmaison
(1868-1927)

ství, ze strany, z hodnotového systému jen to, co se mu právě hodí, ale s žádným se doopravdy neidentifikuje.

Kde je dnes nějaká instituce a strana, která je doopravdy křesťanská? Křesťan aby hledal, kde ještě zbylo z křesťanství nejvíce, aby se tam mohl nějak cítit.

Neboť: v oblasti víry žádá Duch Svátý naprostý a bezvýhradný souhlas. Nesnáší žádné „polopravdy“, protože nás uvádí do celé pravdy (Jan 16,3). To znamená být nikoliv křesťanem napolo, ale křesťanem úplným. Tam, kde hledáme úplné ztotožnění s Božím Duchem, tam se rozplývají mlhy ducha času a ten často spíše než čas je nečas, který končí v nicotě.

Zůstává to, co je trvalé, protože kdo jde s duchem času, musí také s duchem času odejít.

Z Vision 2000 - 1/2009
přeložil -lš-

Rodina – Boží dar

Stvořitel připravil lidem dar manželství a rodiny, aby mohl dosáhnout svého posledního cíle – lásky k Bohu a k bližnímu. Křesťanský pojatý obraz člověka obdivuhodně potvrzuje výzkum lidského mozku a hormonů.

Těžce nemocná společnost

Všichni to víme: křesťanský Západ zahalily těžké mraky. Jako buldozer ho pustoší již půl století ideologie relativismu, jak označil náš papež toto ateistické zaměření, které hrozí, že přímo udusí pravdu našeho Pána a rozumné chápání skutečnosti. Ze západních průmyslových zemí se stala těžce nemocná společnost, ve které má primát Německo. Během 40 let bylo zabráněno 8 milionům dětí spatřit světlo světa, 40 % akademicky vzdělaných lidí je bezdětných, z části proto, že kariéra je pro ně důležitější, z části proto, že se stali neschopnými přivést na svět dítě. Společnosti, kde připadá na rodinu 1,2 dětí, mají minimální vyhlídky do budoucnosti. Počet práce neschopných osob a těch, kteří vyžadují podporu, je neúměrně vysoký, než aby ho zdravotní systém unesl, a psychoterapeuti mají vysokou konjunkturu.

Na počátku stálo odbourání mateřství

To se týká všech technicky vyspělých zemí, které v posledních letech pokročily v domnělém blahobytu, které však byly napadeny egocentrickým a hedonistickým životním způsobem. Tento způsob vedl k znehodnocení tradiční rodiny podle osvětleného cíle, který vytyčila revoluce v roce 1968. Na počátku stála fundamentální a cílevědomá, v médiích šířená a propagovaná diskriminace mateřství, přímo odbourávání mateřství, jak to prožívám od počátku svého veřejného působení před čtyřiceti lety a označují to za trend ke genocidě. Není totiž smrtelný jen katastrofální pokles porodnosti. Ani dětem matek zapojených do výroby se nedostává mateřství, a to tím více, čím jsou

mladší. Doplácejí na to po celý život oslabením svých duševních sil. To trvá už delší dobu, ale nikoho to nezajímá. Místo rodiny nastoupila kolektivizace dětí od kojeneckého věku, což dokonce patří k programovým cílům EU.

Obrat musí vzejít od národa

Jako psychoterapeutka děti a mládeže provozuji praxi již 40 let a mohu konstatovat, že chmurné prognózy se už staly obecnou skutečností, ale ani veřejnost ani vláda neberou tento trend na vědomí a nedělají nic pro jeho odvrácení. Veřejnost je ovšem na hony vzdálená od možnosti poznávat jeho skutečnou příčinu, a tou je odklon od Boha. Vznikly hybridní představy o lidském životě podle vlastních představ, které si je člověk schopný třeba vydupat ze země.

I když mnozí lidé již byli zataženi do centra tohoto neštěstí, vzhledem k pohanskému způsobu smýšlení nejsou schopni poznat tyto souvislosti. Nemůžeme je bohužel očekávat ani od vlády, ani od médií. Zatím se lidé nestaví do fronty u zpovědnic, ale u dveří psychoterapeutů.

Aby lidé pochopili tyto souvislosti a jejich tak škodlivé následky, je třeba nejdříve zahájit přesvědčovací kampaň. Lidé potřebují více pravdivých informací a křesťané jsou povoláni k tomu, aby je zprostředkovali. Jsme však toho schopni? A jak?

Výzkum mozku a hormonů potvrzují křesťanský obraz člověka

Jako odborníci se mi k tomu nabízí následující cesta: výsledky nových výzkumů mozku a hormonů poskytují velmi užitečnou pomoc v argumentaci, šanci a naději a reálnou víru v budoucí ozdravení rodiny a jejího všed-

ního života. Jsou to argumenty, které hovoří pro životní způsob, který přisuzuje rodině vysokou hodnotu a postavení, a to srozumitelným způsobem. K tomu je třeba postavit určitý most k teologii a nacházet u ní zdůvodnění současné zkázy i naší jedinou naději pro budoucnost. K tomu nejdříve několik vět z mojí teistické antropologie.

Podle křesťanské nauky (v souladu s biologickou vědou) je Homo sapiens, koruna tvorstva, „utvořený z hlíny“ podobně jako zvířata a podrobený přírodním zákonům, ale nově a jinak než ona je obdařen reflexí, názorem, řečí a z toho vyplývající svobodou rozhodování a duchem lásky, nikoliv však prostě s pevnou daností, nýbrž v návaznosti na ontogenetický vývoj od svého početí až po svou smrt. Jako každá živá bytost podléhá vybavenost jeho individuálního života mnoha podmínkám a různorodým možnostem. Tento proces se může buďto vydařit, nebo také nezdařit, a to pod vlivy vnějších vlivů zvláště v raném dětství a pak i v dospělém věku vlastními chybnými rozhodnutími.

Ale právě to je plán, jaký má Bůh se svým tvorem: člověk je sice jako zvířata pevně vázán na zemi, a tím podřízen přírodě, jeho život probíhá v boji, ale má před sebou velice vysoký cíl: tato koruna stvoření je stvořena jako „Boží obraz“, tzn. ke svobodě a k uskutečnění v lásce. To je podle Písma a zvláště podle slov Ježíše Krista smysl vybavenosti každé jednotlivé lidské duše.

To je však namáhavá a odvážná záležitost, jak to dosvědčují dějiny i průběh našeho života, protože dar svobody je k tomu jako součást Božího obrazu nezbytnou podmínkou. Proto se člověk podle Goetha často podobá spíše cikádě, která skáče a létá, ale pak zase zpívá svou písničku v blátě, než andělu. Musí se prosadit proti počáteční převaze své biologické danosti, aby se alespoň jako dospělý člověk nestal vězněm své přirozenosti anebo dokonce nepropadl zlu, a tak si znemožnil

OTCOVSKÁ A MATEŘSKÁ LÁSKA – NEJVĚTŠÍ DARY

Terence Dowling, lékař, teolog a psycholog spolu s jinými odborníky potvrdil, že faktor zvaný epigenom má větší vliv na zdárný rozvoj jedince než prostředí a výživa. Je to faktor, který – spojen s pocitem radosti a štěstí – kladně podporuje dobré procesy a geny pro dobré vlastnosti a „vypíná“ naopak špatné a defektní geny. Svou láskou vkládají tedy rodiče dítěti do kolébky ty největší dary. Geny jsou vystaveny nikoliv náhodě, nýbrž vlivu lásky a péče. Lidská, především mateřská láska na samém počátku lidského života je silnější než genetický kód.

Kath-net

vzestup ke svému životnímu cíli. To je trvalé nebezpečí pro jednotlivce i pro celé národy: podlehnout triviálnímu pokušení.

Vzestup k lásce skrze manželství a rodinu

Podle Krista je tedy láska k Bohu a k bližním životním cílem jednotlivce, je to smysl bytí i pro celé lidstvo a k tomu ho vede láska tichého Boha. Vděčné přebývání v Něm roste spolu s poznáním a působí v jeho životě. Ale jaké jsou vyhlídky, že alespoň určitému počtu se to zdaří mezi trním a hlozím? Jedno je jasné: zdaří se to jen s Boží pomocí, jen v blízkosti s Ním, ale také jen tehdy, když nasloucháme jeho četným vnuknutím a spolupracujeme s dary, které do nás vložil.

Jednou z těchto předností a darů je sklon, který pudí dospělý pár, aby uzavřel manželství a založil rodinu. Naplnění tohoto všeobecného lidského poslání není nezbytné pouze k dalšímu plození lidstva, ale také rozvinutí každého jedince skrze lásku, kterou chová pár ke svým dětem, protože jen v síle lásky rozkvétá tato něžná květina také u potomka. Jeho síla k lásce se má rozvinout působením rodičovské obětavé a do značné míry božské lásky. Jak riskantní podnik našeho Stvořitele!

(Dokončení)

Pán Ježíš o svých kněžích

VYSVĚCEN PRO EUCHARISTII

Otcův plodný Stín se šíří až na oltáře

Otcova plodnost má takovou moc a božskou přirozenost, že postačí její Stín, aby zplodil v sobě Slovo zcela totožné s Ním, se všemi jeho nekonečnými dokonalostmi. Jemu také sdělil Duch Svatého, který vychází z Otce i ze Slova. K tomu, aby zplodil v Panně Marii vtělené Slovo, a to v jeho obou přirozenostech, božské a lidské, postačil plodný Stín Ducha Svatého, plodnost, která vychází z panického Otce.

Tento stvořitelský Stín Otce zplodil věčně Církev a její kněze a sdělil jim to, co sám je: božství, plodnost a lásku bez hranic.

Je to tentýž Otcův Stín, který (aniž by opouštěl svou plodnou jednotu) se rozšiřuje až na oltáře, aby rozmnožil v každé hostii, v každé posvěcené části vtělené Slovo. Chci říct, že je rozmnožuje, ale jednota zůstává nedotčena, tedy nikoliv v božské podstatě, která je jediná, ani v přirozenostech, neboť božská i lidská se slévá v jednotu, ale ve způsobách, které jsou založeny Otcem a proměněné ve své podstatě mocí, jež byla udělena knězi konsekračními slovy, jež působí předpodstatně a způsobují tak, že v Eucharistii je přítomno moje Tělo, moje Duše a moje Božství, totéž jako v Otcovi a v Duchu Svatém. Všechno to, co existuje a bude existovat, vyvěrá a vychází z nekonečné a věčné plodnosti panického Otce, z jeho jednoty v panenské Trojici, věčné a bez počátku.

Bůh je Bůh sám v sobě a pozoruje v sobě, ve své božské přirozenosti touhu darovat se a sdílet sám sebe: začíná tím, že je ve třech osobách jedné podstaty a pak se dále vylévá v dílech řádu božského a lidského.

Svou první myšlenku, abych tak řekl – svůj první Stín promítl do sebe sama a zplodil tak

Slovo a ve Slovu všechny věci stvořené a určené ke stvoření. Ve Slově nachází Otec svou rozkoš, svůj odpočinek, své zalíbení, své štěstí, své všechno. A jestliže pak Otec miluje lidi, miluje je ve Slovu, a jestliže miluje Církev, kněze a všechny duše, je to kvůli Slovu, a jestliže stvořil svět a nebe, je to kvůli Slovu, je to kvůli plodnému Stínu sebe samého. Ve Slovu a v Duchu Svatém vidí Otec sám Sebe.

Kdo vůbec kdy pomyslí na tento plodný Otcův Stín, který v plodné Jednotě Trojice věčně a ustavičně plodí své Slovo a v Něm a skrze Něho každou duši, každou živou bytost, ať už v řádu božském nebo lidském? Kdo vůbec myslí někdy na to, aby děkoval tomuto plodnému Stínu, který plodí milost a sděluje Kristovy zásluhy pro spásu duší, aby ještě více obohatil samo nebe?

Božský a plodný Stín Otce je postačující, aby plodil božský ži-

vot v duších, kněžská a řeholní povolání, aby dal klíčit ctnostem a všemu bohatství, které patří do řádu milosti, i jakýkoliv život, který patří nižšímu řádu věcí stvořených nebo určených ke stvoření.

Postačí jediný božský a plodný pohled Otce, aby stvořil nebe, postačí jeden úkon Otcovy vůle, aby získal plodnou milost své nekonečné lásky duše a srdce, a to nejen pro tuto plodnou moc, jakou je naplněn jeho pohled, ale protože v Bohu sám Stín je božský, božský je jeho pohled, jeho Bytí, jedno v Trojici.

Otec ve své nekonečné síle nemůže zůstat nečinný nebo se nevytlévat, ať už jde o jeho život v lůně Trojice, v Jednotě Trojice, nebo pokud jde o duše skrze jeho Církev a Ducha Svatého, který v ní působí.

Chci, aby si kněží byli vědomi tohoto plodného Stínu Otce, který je zahaluje od věčnosti. Sděluje jim svatý zárodek svatě a panenské plodnosti, který je vlastní Trojici. V Bohu je všechno Bůh a tento jeho Stín není jen jeho odlesk, ale sám Bůh v jeho jed-

notě: Stín je totiž součástí osoby, která ho vrhá, a v Bohu všechno to, co z něho vychází, není jen něco z Něho, ale On sám.

A jestliže od věčnosti zahrnul kněze do svého Stínu, musí ho kněží sami v sobě reprodukovat, zbožštit se v sobě.

Je dobré, aby mysleli na to, že tento Stín se na ně vrhá více než na jiné duše. I když je to Stín, je to Stín zářící, je to čistota, je to nevinnost, je to božská plodnost. Ať myslí na to, že tento Stín je Bůh, onen Bůh, který je miluje veškerou něžností Ducha Svatého a který je ustavičně provází.

Ať pečlivě dbají, aby neposkvrnili tento požehnaný Stín světla, aby nezarmoutili tento božský pohled, který v nich stále musí nacházet zalíbení a který ve všech svých biskupech a kněžích hledá s láskou přetvoření ve Mne, aby na ně vylil Ducha Svatého se všemi jeho dary a milostmi, nezbytnými pro jejich vlastní posvěcení a pro posvěcení tolika duší.

Kněží ať myslí na tento plodný Otcův pohled, který je odlišuje, ať jsou vděční za tento Otcův Stín, který je zahaluje nejen ve svém svatém obraze, ale v Bohu samotném. Ať netrhají tento závoj božské lásky, který je zahaluje, ale ať žijí ve Stínu, v tomto Stínu Ducha Svatého, který od nich vzdaluje Zlého a pozvedá je z toho, co je pozemské, k tomu, co je nebeské.

V každém knězi se promítá skrze Ducha Svatého Otcův tvořivý a posvěcující Stín. Na každém knězi spočívá Otcův pohled a chce přitáhnout k sobě nejen čistý zrak kněze, ale celou jeho bytost, posvěcenou a přetvořenou ve Mne.

Tentýž Stín, který způsobil, že Maria ve svém nejčistším lůně počala vtělené Slovo, zahaluje v každé mši kněze, když se obnovuje vtělení Slova, jeho umučení a jeho smrt. Mnoho kněží si není vědomo tohoto božského Stínu Otcova, který na ně v každé mši sestupuje. Je to Stín světla

KDO JE NA TOM HŮŘ?

Biskup Laun poukazuje na absurdní situaci současných liberálních katolíků. Vytýkají Bratrstvu Pia X. neposlušnost k papeži, ale sami jsou neposlušni a nechtějí akceptovat jeho kroky. Odmítají muže, kterého jmenoval světicím biskupem. Vytýkají Bratrstvu, že nepřijímá nauku Koncilu, ale sami odmítají některé zásady nejen posledního koncilu, ale i jiných koncilů, pokud se jim právě nehodí.

SMUTNÉ VYHLÍDKY PRO KATOLICKOU ZEMI

Teolog dr. Johannes Schwarz předpovídá rakouské církvi smutnou budoucnost. Do dvaceti let bude Rakousko bez biskupa. Nesvatá aliance nesnášenlivých církevních představitelů, funkcionářů a médií, zastánců tzv. „linecké cesty“, místo aby podporovala biskupy, chválí ty, kteří vystupují s kritikou proti papeži. Liberální křídlo v Církvi prokázalo nejhrubší formu totalitarismu, když veřejně „popravilo“ designovaného světicího biskupa Wagnera. To jsou podle něho také plody „kněžského svěcení žen“ v lodi na Dunaji. Velká část kněží v linecké diecézi žije prakticky ve schizmatu. Vydávají se za obránce II. vatikánského koncilu, ale to mohou tvrdit jen proto, že jeho dokumenty vůbec ani nečetli. Protiřímská koalice „linecké cesty“ si vyzkoušela, jak může zabránit jmenování jakéhokoliv opravdu „katolického“ biskupa.

Kath-net

Toho, který je Světlo ze Světla a který tím, že oplodňuje svaté způsoby, dává vzkličít vtělenému Slovu v každé hostii.

Kéž by moji kněží mysleli na tento plodný Stín čistoty, světla, božství, nevinnosti, v jehož síle jednájí, když proměňují zaplavení nebeskou září.

Kdyby byli ponořeni do těchto myšlenek, které jsou šťastnou skutečností, rozhořeli by se horlivostí a uvědomili by si, jak velice je Trojice ve své jednotě miluje a vstupuje s nimi do společenství. V důsledku toho mají svatosvatou povinnost přijmout v pokorě a vděčnosti milost nekonečného zalíbení a této svaté plodnosti, která se z nich musí přenášet na duše, a nezůstávali by hluší k vnuknutím Otce, ve kterých se jim sděluje sám Bůh.

Kněží při slavení mše přijímají tuto milost Otcovy plodnosti. Proto mše má nekonečnou cenu, protože v ní Slovo sestupuje na oltář a přetváří kněze v sebe samého. Proto se na něho Otec dívá se zalíbením, usmívá se na něho, zahaluje ho světlým Stínem plodnosti, který zprítomňuje Slovo a uděluje velkou hojnost milostí. Ale také právě proto bývá Otec hluboce uražen.

Kéž by kněží o tom rozjímali, pronikali hluboce do těchto myšlenek, které se týkají Otceva Stínu, Otcova pohledu, Stínu Ducha Svatého skrze Otce a nesrovnatelnou něžnost Trojice. Kéž by hříšní činili pokání a dobří se rozněcovali ještě více, ať už pro vlastní dobro nebo dobro mé Církve a pro slávu mého Otce, který jim nemůže dát více, než že jim dal sama sebe ve svém Slově skrze dílo Ducha Svatého (CC 50, 51–63).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 139–143*

Přeložil -lš-

Svobodný trh vyžaduje ctnostné aktéry

Samuel Rouvillois je členem Společenství sv. Jana a pracuje jako poradce pro velké podniky a v Centru pro mladé podnikatele ve Francii. Časopis *Famille Chrétienne* mu položil několik otázek.

Jak se díváte na současnou krizi?

V této krizi se nejedná o chyby ve financování, že by někdo vsadil na špatné produkty. Celá věc je hlubší. Za krizi totiž vězí ztráta důvěry, tedy duchovní problém. Důvěru však není možno řídit tak jako kapitálové toky. Celý náš systém totiž spočívá na vztazích důvěry. Ve financích se nejedná jen o matematiku, tedy je ve hře svět pocitů. Co se vlastně stalo? Hospodářské aktéry – je jich více, ale méně kompetentních – přepadla nedůvěra. Jejich strach je oprávněný, nemáme totiž žádnou světovou

vládu a žádná jasná vyjádření národních států.

Vymkl se systém kontrole?

Dnešní finanční systém je jako velký stroj. Všem se jeví důležitější, aby nadále fungoval, než aby sloužil lidem. Vidíme, jak stačí sám sobě a roste, a doufáme, že jednoho dne nám tento růst také přinese prospěch. Ale může se posledním cílem stát samotný růst? To by bylo něco podobného, jako bychom vybavovali auta stále silnějšími motory, ale vůbec se neptali, jestli to lidé potřebují a požadují.

ZE SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

SKANDÁLNÍ PROPAST MEZI CHUDOUBOU A BOHATSTVÍM

První negativní konstatování, které je třeba udělat, je další existence a dokonce rozšiřování propasti mezi tzv. rozvinutým severem a zaostávajícím jihem. Tato geografická mluva je pouze první orientace; nesmíme totiž přehlížet, že hranice mezi bohatstvím a chudobou probíhají v různých společnostech, jak v průmyslových, tak rozvojových zemích. Tak jako nacházíme sociální nerovnost až k úrovni bída v bohatých zemích, tak naopak pozorujeme v méně rozvinutých zemích nezřídka znamení egoismu a okázalé bohatství, které je stejně tak po-
buňující a skandální.

PŘEHNANÝ ROZVOJ

Přehnaný rozvoj, který spočívá v nadměrném využívání určitých materiálních statků jen ve prospěch určitých sociálních vrstev, činí z lidí otroky vlastnictví a bezprostředního požitku bez další perspektivy, jako je ustavičná výměna statků, které již máme, jen za jiné, dokonalejší. To je tzv. konzumní společnost nebo konzumismus, který s sebou nese velkou spotřebu a množství odpadků. Naskytuje se takový obraz: je zde velmi malý počet těch, kteří vlastní mnoho a kteří jsou posedlí kultem „mit“, a pak mnoho těch, kteří vlastní málo nebo nic a kteří pro nedostatek základních statků nemohou rozvíjet a uskutečňovat své základní lidské poslání.

*Z encykliky *Sollicitudo rei socialis* Jana Pavla II.*

CHÁVEZISMUS VE VENEZUELE

Podle Kirche in Not usiluje prezident Hugo Chávez ve Venezuele o rozštěpení Církve. Chtěl by totiž založit svou národní církev. Polarizuje Církev tím, že jedny duchovní vychvaluje a jiné vystavuje kritice, a tak chce vyvolat nejednotu.

Církev ve Venezuele potřebuje naléhavě dobrou katechezi a mnoho modlitby. Je nutné dobře připravovat seminaristy, ale také zajistit dobré vzdělání řeholním sestrám a všemu kleru, aby byli dobře připraveni na nastávající dobu a její velké nároky. Mnohé farnosti žijí v extrémní bídě a musí jim vystačit na měsíci 50–80 €. Chávez chce vytvořit v zemi novou Kubu.

Kath-net

Jak je možno liberalismus přivést k rozumu?

Současný liberalismus odmítá politickou regulaci. To je hluboce zvrácený jev, který pranýřoval Jan Pavel II. Liberalismus se postavil na místo politiky a řídí sociální vztahy. Ale kdo nakonec řídí svět? Hospodářský růst! Prostředky se staly konečným cílem. Potřebujeme proto, aby se politická a hospodářská oblast vrátila ke své úloze, tzn. sloužit obecnému blahu.

Nemá liberalismus sklon ke zvrácenosti?

Ne, ale vykazuje jednu slabost: vyžaduje totiž ctnostné aktéry. Úsilí podnikat a vlastnit může sejít na scestí, pokud není živeno zájmem o společné blaho. Podnikatelská svoboda a soukromé vlastnictví vytvářejí zápolení a zdravou soutěž v zacházení se zbožím. Ale když aktérům v honbě za vlastním ziskem chybí smysl pro spravedlnost, když se nedrží zákonů, působí liberalismus pro společnost negativně.

Z Vision 2000 - 1/2009

Překlad -lš-

BEDA CTIHODNÝ - dokončení ze str. 2

přikládá prvořadou důležitost tomu, přesvědčit všechny církve irsko-keltské a církev pythijskou, aby slavily jednotně Velikonoce podle římského kalendáře. Jím vědecky propracovaný výpočet přesného data velikonoční slavnosti a tím celého liturgického cyklu se stal určující směrnicí pro celou katolickou církev.

Učitel liturgie

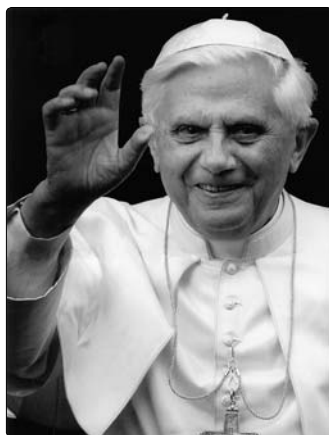
Beda byl také významným učitelem liturgické teologie. V homiliích k nedělním a svátečním evangelíím rozvinul opravdovou mystagogii a vychovával věřící k radostnému slavení tajemství víry a jejich důslednému uvádění do života v očekávání plného zjevení Krista při jeho návratu, kdy budeme se svými oslavenými těly připuštěni do obětního průvodu věčné Boží liturgie v nebi. Beda jde ve stopách „realismu“ katechezí Cyrila, Ambrože a Augustina a učí, že svátosti křesťanské iniciace činí z každého věřícího „nejen křesťana, ale Krista“. Pokaždé totiž, když věřící duše přijímá s láskou Boží slovo a zachovává je, podobně jako Maria počne a porodí znovu Krista. A pokaždé, když skupina novokřtěnců přijímá velikonoční svátosti, Církev se „sama-plodí“, anebo slovy ještě odvážnějšími, Církev se stává „matkou Boží“ tím, že se spoluúčastní na zplnění svých dětí skrze působení Ducha Svatého.

Poselství pro všechny stavy

Díky tomuto svému způsobu tvořit teologii propojením Bible, liturgie a dějin má Beda aktuální poselství pro různé životní stavy: a) studujícím (doctores ac doctrices) připomíná dva základní úkoly: zkoumat divy Božího slova, aby je představovali věřícím v přitažlivé podobě; vykládat dogmatické pravdy a varovat se bludařských komplikací, ale držet se „katolické jednoduchosti“, chovat se jako malí

a pokorní, kterým Bůh se zalíbením zjevuje tajemství svého království; b) pastýři při svém působení mají dávat přednost kázání, a to nejen slovní nebo hagiografickou řečí, ale také využíváním obrazů, procesí a poutí. Beda jim doporučuje používat lidový jazyk, jak to sám dělá, když vykládá v Northumbrii „Otče náš“ a „Věřím“, a stále propaguje až do posledního dne svého života lidový komentář k Janovu evangelium; c) osobám zasvěceného života, které se věnují denní modlitbě Církve, žijí v radosti a v bratrském společenství, konají pokroky v duchovním životě skrze askenzi a rozjímání, Beda doporučuje, aby dbali na apoštolát – nikdo nemá evangelium jen pro sebe, ale má mu naslouchat jako daru také pro druhé – buď tím, že spolupracují s biskupy v pastoračních aktivitách různého typu pro mládež a pro křesťanská společenství, nebo tím, že se dají k dispozici pro evangelizační misijní činnost mezi pohany mimo vlastní zemi jako „poutníci Boží lásky“.

Se zaměřením na tuto perspektivu představuje Beda v komentáři k Písni písní synagogu a Církev jako spolupracovnice při šíření Božího slova. Kristus Ženich chce Církev příčinlivou, osmahlou od námah evangelizace – je zde jasná narážka na slova Písni písní (1,5): *Nigra sum sed formosa* (Černá jsem, a pře-

ce půvabná) –, rozhodnutou zúrodnit další pole nebo vinice a postavit mezi novými národy „nikoliv provizorní chatrč, nýbrž trvalý příbytek“, tzn. vložit evangelium do sociální struktury a kulturních institucí. V tomto smyslu vyzývá svatý Učitel věřící laiky, aby byli vytrvalí při náboženském sebevzdělávání a napodobovali tak „nenasytné zástupy z evangelia, které nedopřávaly apoštolům ani vzít sousto do úst“. Učí je, jak se mají ustavičně modlit tím, že „uvádějí do života to, co slaví v liturgii“, a obětují všechnu činnost jako duchovní oběť v jednotě s Kristem. Rodičům vysvětluje, že i ve svém malém domácím prostředí mohou vykonávat „kněžskou službu pastýřů a vůdců“, formovat křesťanské děti, a tvrdí, že zná mnoho věřících (mužů i žen, ženatých nebo svobodných) „schopných tak bezvadného chování, že by při vhodném vedení mohli denně přistupovat k přijímání Eucharistie“ (Epist. Ad Ecberctum, ed. Plummer, s. 419).

Vklad do výstavby Evropy

Pověst svatosti a vědění, jaké se Beda těšil již za života, mu vysloužila titul „Ctihodný“. Nazývá ho tak také papež Sergej I., když roku 701 píše jeho opato-

vi a žádá, aby ho poslal na čas do Říma k poradě o otázkách obecného zájmu. Po jeho smrti se jeho spisy široce rozšířily ve vlasti i na evropské pevnině. Velký misionář Německa biskup svatý Bonifác († 754) žádal několikrát arcibiskupa v Yorku a opata ve Wearmouth, aby dali opsat některá jeho díla a poslali je tím způsobem jemu a jeho druhům, aby se mohli těšit z duchovního světla, které z nich vzařuje. O století později Notker Balbulus, opat ze San Gallo († 912), zhodnotil mimořádný Bedův vliv tak, že ho přirovnal ke slunci, kterému dal Bůh vzít nikoliv na Východě, ale na Západě, aby osvěcovalo svět. Pomineme-li řečnickou nadsázku, zůstává skutečností, že svými díly přispěl Beda účinně k budování křesťanské Evropy, ve které různé národy a kultury se navzájem stmelily a přispěly k jednotné fyziognomii inspirované křesťanskou vírou. Modleme se, aby také dnes zde byly osobnosti Bedova typu, aby držely jednotný celý kontinent; modleme se, abychom všichni byli schopni odhalit naše společné kořeny, být budovateli Evropy hluboce lidské a autenticky křesťanské.

Bollettino Vaticano 18. 2. 2009
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Někteří bláhoví lidé se domnívají, že rozvoj lidské vědy dosáhne nakonec takového stupně, že zcela potlačí víru. Skutečnost je taková, že čím více vědecké poznání umožňuje pronikat do tajemství světa kolem nás i v nás, tím více máme důvodů, abychom obdivovali a milovali svého Stvořitele a Otce. Opravdové vědecké poznání nevede člověka k tomu, aby pyšně zvedal hlavu, ale aby pokorně padl na kolena. Zvykli jsme si oddělovat život světský a život náboženský, život přirozený a život nadpřirozený, život tělesný a život duchovní. Ale Bůh tvořil a tvoří podle jednoho jediného plánu vše: přirozené i nadpřirozené, hmotné i duchovní; a naším úkolem je, abychom se do této jeho jednoty plně vrátili. Osobní vztah člověka ke Stvořiteli není fakultativní nástavba k jeho živočišné složce, ale patří k samé podstatě člověka, stvořeného s jediným cílem: být Božím obrazem.

V člověku se tedy musí rozvinout něco mnohem většího a vznešenějšího, než je tomu i u těch nejvyspělejších zvířat. Mezi nejvyspělejších zvířetem a člověkem je tak velký kvalitativní skok, že ho žádná evoluce nemůže vysvětlit. Naše tělo je stvořeno tak, aby od počátku svého vzniku rozvíjelo nejen naši tělesnou, ale i duchovní stránku. K tomu stejně jako vzduch a výživu potřebuje i lásku (zde není řeč o sexu!). Nejnovější vědecké výzkumy nás přesvědčují, že mateřská a otcovská láska patří tak říkajíc k nezbytnému životnímu prostředí člověka už od jeho početí a je pro kojence stejně nezbytná jako mateřské mléko, jinak mu hrozí defektní vývoj. Na lásku se díváme jako na něco nemateriálního, a tím více udivuje Boží důmysl, že tato duchovní skutečnost má své významné biologicko-psychické efekty. Bezmocnost a slepá odevzdanost dítěte není jen nějaká fyzicko-

biologická nezbytnost počínající existence. Jak nám dokládají nejnovější výzkumy (str. 9), je v dítěti všechno tak „nastaveno“ a „naladěno“, že projevy lásky a péče, s jakou matka obstarává jeho základní tělesné potřeby, spouštějí v jeho mozku celý systém procesů vnitřního rozvoje a učení. Souhra pudů, smyslů, neuronů, genů a hormonů je tak úžasná a geniální, že to všechny teorie o náhodném vývoji staví zcela na hlavu.

U dítěte, které ještě vůbec nebylo na světě, v době, kdy žije v mateřském lůně ve zcela jiném prostředí, než pro jaké vyrůstá, se rozvíjejí všechny potřebné orgány a schopnosti, které ihned po opuštění lůna a po vstupu na svět bude potřebovat, a kdyby se jim mělo teprve učit, nepřežilo by. A protože většinu svých potřeb si nebude schopno zajistit samo, je vybaveno tak, aby tuto pomoc očekávalo od osoby, kterou již důvěrně zná a pozná i poslepu podle vůně a chuti. Matka je zase vybavena i pudově tak, aby pociťovala potřebu dítěti tuto pomoc poskytovat nejen věcně, ale s náležitým doprovodem nezbytné mateřské lásky.

Ze všech matek světa nejdokonaleji naplnila i v tomto směru svou mateřskou roli Matka Boží Panna Maria a přispěla tak pro nás nepředstavitelným a komplexním způsobem k rozvoji lidství Ježíše Krista. Dříve než Boží Syn pro naši spásu zemřel, dal nám příklad dokonalého lidství, včetně onoho základního náboženského vztahu: dokonalé podřízenosti a úctě – Ježíš, věčná Moudrost, skrze kterou všechno bylo stvořeno, je Marii a Josefovi poddán, protože přišel, aby konal nikoliv vůli svou, ale vůli svého Otce, a vůle Otce byla, aby nám dal osobní příklad dokonalé bohopocty, tedy pravého náboženství.

Všimněte si při četbě poselství Pána Ježíše kněžím, jak se Pán znovu a znovu vrací k po-

jmu jednota, který je na mnoha místech uveden dokonce s velkým písmenem. Jejím prazdrojem a pravzorem je Jednota tří božských Osob v Nejsvětější Trojici. To, co tvoří její jednotu, je LÁSKA. Ani naším úkolem není dosáhnout naprosté nezávislosti a žít si podle svého, nýbrž vědomě hledat a upevňovat své místo v Bohem nabízené Jednotě. Být s někým jedno znamená mít s ním především jednu vůli. Máme-li se s Bohem sjednotit, nemůžeme mu vnucovat vůli svou, nýbrž s úctou, důvěrou a láskou přijímáme jeho nejmoudřejší božskou vůli, která řídí vše na nebi i na zemi. Tím, že se ztotožňujeme s Ním, vstupujeme svobodně do spolupráce s jeho nejvyšším božským plánem. Jeho plánem je zjevit svou slávu tak, abychom se stali její součástí a měli na ní účast. Naše dospívání jako „Božích dětí“ má tedy zcela opačný „směr“ a výsledek než dospívání batolete. Batole ze stavu úplné závislosti spěje k tomu, aby se zcela osamostatnilo. Jako Boží děti jsme naopak tím dospělejší a tím vyspělejší, čím více jsme zjevili skutečnost své naprosté závislosti na nebeském Otci a vděčně přijímáme jednotu s jeho vůlí a s ní i jeho lásku. To má závažné důsledky: jeho Církev nemá být ukázkou, jak si vládne lid, ale má být působivým vzorem, jak žít v jednotě pod vládou Boží lásky. Šilhat po „demokratizaci“ znamená kráčet opačným směrem.

Je mnoho těch, kteří si myslí, že plodem Koncilu je něco jako zavedení výhodné a pohodlné „samosprávy“, i ve věcech víry a mravů. V tom se vlastně skrývá úsilí o mocenské postavení. Ale to je úplný opak toho, čemu nás učí Abrahámův příklad. Není to náhoda, že v druhé polovině minulého století citelně poklesla mariánská úcta. Maria je po svém Synu a vlastně spolu s ním tím nejdokonalejším vzorem podřízenosti a sjednocení s Boží vů-

lí. Kardinál Newman o ní výstižně poznamenává: „Maria se svému Synu do jeho díla nijak nemíchala. Když Ježíš vystoupil na nebesa, nezačala kázat. Neposadila se na papežský stolec, ani se neúčastnila kněžské služby. Omezila se na to, že se denně účastnila mše svaté, kterou sloužili apoštolové. Když ji Syn posadil po své pravici jako královnu, neobrátila se na Boží lid, aby její jméno oznámil celému světu, ale trpělivě čekala na chvíli, až bude moci její sláva přispět k slávě jejího Syna.“ Takový příklad „osvícené“ křesťany nepřitahuje. Proto byla úcta k pokorné služebnici odsouvána stranou pod záminkou, že omezuje úctu k Synu, i když skutečnost je opačná.

Výrazný úpadek náboženského života je varující. Nejvýmluvnějším ukazatelem pochybeného založení je katastrofální úbytek kněží. Některé iniciativy krizi ještě více prohlubují návrhy kontraproduktivních opatření, jako je zrušení celibátu a svěcení žen. Ve skutečnosti se potřebujeme vrátit k jediným věcně platným Abrahámovým ctnostem: víře, pokoře a hluboké zbožnosti. Až budou matky opět pokorně a vděčně zasvěcovat a obětovat své děti Bohu, vštěpovat jim a předávat s mateřským mlékem hlubokou lásku, pokoru, úctu k Ježíši a jeho svatě Matce a budou je učit ochotě k odříkání a oběti, až se vrátí do seminářů duch nejvyššího Velekněze, který přišel, aby sloužil, a prvořadým úkolem se zde stane vychovávat z každého kandidáta kněžství druhého Krista, tak jak o to sám Spasitel naléhavě prosí, až se opravdovým a jediným středem a předsedajícím liturgie stane Ježíš Kristus, který sám sebe přináší v oběť Otci za naše hříchy, brzy si nebudeme vědět rady s návalem kandidátů kněžského stavu. Ať se to někomu líbí nebo ne, pro svaté vzory kněžství se musíme stále vracet do diskriminované doby „před Koncilem“.

-š-

Matice svatokopecká pořádá ve spolupráci s duchovní správou Svatého Kopečka u Olomouce **v sobotu 14. března 2009 v době od 9 do 12 hodin** ve Francouzském sále svatokopecké fary **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU** pod vedením P. Gorzda Krušiny OPraem. Všichni jste srdečně zváni.

Pondělí 9. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **8.25** Světový den bez tabáku **8.35** Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, Sagrada la Familia **9.05** Katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. **10.05** Po stopách Ježíše Krista (5) **10.30** Druhé čtení **11.00** PVM - Ing. Ondřej Feber **11.45** Malé biblické příběhy (27) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Myanmar **13.00** L' Orfeo baroque orchestra **14.20** Tajemství mokrého ticha **14.50** Havaj **15.40** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **15.55** Vy, kteří jste zůstali **16.15** H2Onews **16.25** Anděl polárního kruhu **17.00** NOEparáda (19) **17.20** Kinematograf múz: Prehistorie **18.20** Nová Indie **18.25** Pro zdraví **18.35** Malé biblické příběhy (28) **18.45** Z hora dané - Ján Jurák **19.20** Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, Sagrada la Familia **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Putování Modrou planetou: Kanada BC **20.40** Harfa Noemova II. (1) **21.00** Na koberečku (59) (P) **21.15** V posteli chit-chat **22.05** Chápete, co jsem vám učinil? (1/2) - Arch. Sergiusz Gajek **23.35** L' Orfeo baroque orchestra **00.55** H2Onews **1.05** Poslech Radia Proglas.

Úterý 10. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru **8.55** Na koberečku (59) **9.10** Pro vita mundi **9.50** Čteme z křesťanských periodik **10.00** Rodina dnes **11.30** Pro zdraví **11.40** Malé biblické příběhy (28) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Pocta N. Paganinimu **12.55** Světový den bez tabáku **13.05** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **13.15** Kostel na předměstí **13.25** Zpravodajské Noeviny **13.30** Kanada BC **14.10** Nová Indie **14.20** Josef Hlávka **15.00** Čteme z křesťanských periodik **15.05** Návštěvníci - sociální služby **15.25** Zlatá dychovka **15.55** Vy, kteří jste zůstali **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Island **17.00** Řikají to filmem - Jáno Kuska **17.45** Anděl polárního kruhu **18.15** Dětská televize (2) **18.35** Malé biblické příběhy (29) **18.50** Radžastán **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misijní magazín (30) **21.10** Po stopách Ježíše Krista (5) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Tajemství mokrého ticha **22.20** Octava dies **22.50** Josef Hlávka **23.30** Harfa Noemova II. (1) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 11. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Kanada BC **9.00** Žít cestou (1) **9.20** Návštěvníci - sociální služby **9.30** PVM - Ing. Ondřej Feber **10.10** Vy, kteří jste zůstali **10.30** generální audi-

ence Benedikta XVI. (L) **11.40** Malé biblické příběhy (29) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Světový den bez tabáku **12.15** Myanmar **13.10** Misijní magazín (30) **14.15** Nová Indie **14.30** Radžastán **15.30** Zlatá dychovka **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **16.40** Harfa Noemova II. (1) **17.00** GOODwillBOY **17.30** NOEparáda (19) **17.50** Hrdinové Nového zákona **18.10** Pro zdraví **18.20** Zpravodajské Noeviny **18.35** Malé biblické příběhy (30) **18.45** Josef Hlávka **19.25** Vy, kteří jste zůstali **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misionáři Ježíše (P) **20.35** U nás (1) **21.20** Zpravodajské Noeviny **21.30** Debata - poruchy makuly **21.40** Hlubinami vesmíru **22.20** Záznam generální audience **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 12. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách Ježíše Krista (5) **8.50** Chápete, co jsem vám učinil? (1) - Arch. Sergiusz Gajek **10.20** Kinematograf múz: Prehistorie **11.10** Čteme z křesťanských periodik **11.20** Harfa Noemova II. (1) **11.45** Malé biblické příběhy (30) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** NP Joshua Tree, Etosha, NP Capitol Reef **12.40** Debata - poruchy makuly **12.50** Vy, kteří jste zůstali **13.10** Tajemství mokrého ticha **13.40** Kanada BC **14.20** GOODwillBOY **14.50** NOEparáda (19) **15.10** Hrdinové Nového zákona **15.35** Pro vita mundi **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** U nás (1) **17.05** Josef Hlávka **17.45** Anděl polárního kruhu **18.15** Kostel na předměstí **18.25** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **18.35** Malé biblické příběhy (31) **18.45** Žít cestou (1) **19.00** V posteli chit-chat **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Cesta k andělům - P. Ladislav Heryán (P) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. **21.35** Vy, kteří jste zůstali **21.50** Po stopách Ježíše Krista (5) **22.30** Církevní majetek **00.00** Zpravodajské Noeviny **00.10** Poslech Radia Proglas.

Pátek 13. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz: Prehistorie **9.15** Vy, kteří jste zůstali **9.35** Misijní magazín (30) **10.40** Istanbul **11.10** Octava dies **11.40** Malé biblické příběhy (31) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** U nás (1) **12.50** Collegium orientale **13.10** Anděl polárního kruhu **13.40** PVM - Ing. Ondřej Feber **14.20** Istanbul **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00** Křížová cesta XX. století **15.20** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **15.30** PVM - Ing. Ondřej Feber **16.10** Zpravodajské Noeviny

16.20 Hlubinami vesmíru **17.00** Misionáři Ježíše **17.30** Žít cestou (1) **17.50** Cesta k andělům (5) **18.35** Malé biblické příběhy (32) **18.50** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **19.05** Kostel na předměstí **19.20** Pro zdraví **19.30** Křížová cesta XX. století **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Noemova pošta (L) **21.45** Po stopách Ježíše Krista (5) **22.15** H2Onews **22.30** Na koberečku (59) **22.45** Chápete, co jsem vám učinil? **00.15** H2Onews **00.25** Poslech Radia Proglas.

Sobota 14. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** Káhira **8.45** Čteme z křesťanských periodik (P) **8.55** Dětská televize (2) **9.20** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **9.30** Ve jménu Ježíše: Hrdina Roland **10.00** GOODwillBOY **10.30** NOEparáda (19) **10.50** Cesta k andělům (5) **11.30** Debata - poruchy makuly **11.40** Malé biblické příběhy (32) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Harfa Noemova II. (1) **12.30** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **13.00** H2Onews **13.15** Pocta N. Paganinimu **14.05** Pro zdraví **14.15** Kostel na předměstí **14.25** Misijní magazín (30) **15.35** Pro vita mundi **16.10** Radžastán **17.00** Setkání Svatého otce se studenty římských univerzit **18.35** Malé biblické příběhy (33) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Anděl polárního kruhu **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (6) **20.35** Život za život **22.05** Žít cestou (1) **22.25** Katecheze biskupů V. Cikreho a J. Škarvady **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Neděle 15. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.20** Vy, kteří jste zůstali **8.50** Kaple v poušti **9.00** Na koberečku (59) **9.15** Misionáři Ježíše **9.40** Cesta k andělům (5) **10.25** Evangelium **10.30** Mše svatá s farností Otrokovice **11.40** Čteme z křesťanských periodik **11.50** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba se Sv. otcem (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Fčeličky Strážnice **13.55** Evangelium **14.00** Kostel na předměstí **14.10** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **14.25** Katecheze biskupů V. Cikreho a J. Škarvady **15.25** Misionáři Ježíše **15.55** Zlatá dychovka **16.25** GOODwillBOY **16.55** Ve jménu Ježíše: Hrdina Roland **17.25** Josef Hlávka **18.05** Kanada BC **18.40** Po stopách Ježíše Krista (6) **19.10** Radžastán **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Bolivijská barokní hudba **21.35** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **21.50** Žít cestou (1) **22.15** Anděl polárního kruhu **22.45** Druhé čtení **23.05** Rodina dnes **00.35** Zpravodajské Noeviny **1.05** Poslech Radia Proglas.

Celorepublikový POCHOD PRO ŽIVOT 2009 se uskuteční 28. března v Praze. Vzhledem k poslednímu společnému pastýřskému listu českých a moravských biskupů k bioetickým otázkám bude tento rok program zaměřený více modlitebně. Před vlastním Pochodem pro život bude ve 13 hodin sloužena mše svatá v kostele sv. Jiljí v Husově ulici v Praze 1 s úmyslem za všechny zraněné v souvislosti s umělými potravy a za děti při nich zabitě. Po mši svaté projde průvod přes Staroměstské náměstí směrem k Václavskému náměstí. U sochy sv. Václava bude Pochod pro život zakončen Svatováclavským chorálem. V případě jakýchkoli dotazů nás můžete **kontaktovat na adrese:** Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5 • e-mail: info@prolife.cz.

Ve dnech **1.-3. května 2009** se uskuteční **františkánská pouť do Montichiari v Itálii – Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 1. 5. 2009 v 16 hod. z Hodonína, v 18 hod. z Brna.

Příjezd: v neděli 3. 5. 2009 ráno. **Cena:** 1650 Kč. Noleh cestou tam i zpět v autobuse.

Sobotní program: mše sv. v dómě, domek a hrob Pierrini Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18 hod. **Pouť** vede otec Jaroslav Stříž. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

Česká křesťanská akademie MS Opava a Orel jednota Slavkov Vás srdečně zvou na tyto akce: **27. 3. 2009**

– Umění renesance (přednáší Jiří Havlíček), orlovna ve Slavkově, začátek v 19.00 hodin • **17. 4. 2009** – Putování Norskem (Mgr. Petr Laznička), orlovna ve Slavkově, začátek v 19.00 hodin • **26. 4. 2009** – od 15.00 hodin velikonoční šachový turnaj ve třech kategoriích • **14. 5. 2009** – přednáška prof. Lubomíra Mlčocha: „Peníze – anebo život?“ s podtitulem „Ekonomie a úděl člověka“, v 17.00 hodin v Hauerově ulici v Opavě, budova Slezské univerzity • **24. 5. 2009** od 14.00 hodin se koná slavnost ke 100. výročí založení Orla v ČR, orlovna ve Slavkově. Zveme všechny zájemce o aktivní spolupráci s ČKA v Opavě na Orlovně ve Slavkově.

Lenka Bittnerová

V sobotu 14. března 2009 od 10 do 13.30 hodin bude **v Olomouci v budově arcibiskupské kurie** (Biskupské nám. 2, sál ve II. patře) **setkání lidí v obtížných životních situacích – osamělé, ovdovělé, svobodné nebo rozvedené rodiče.** Program: **Kdo byl apoštol Pavel a v čem může být i dnes aktuální?** Vzdělávácí a z větší části praktická práce s Biblií, zaměřená na osobní přístup k textu. Programem provede P. doc. Petr Chalupa a PhDr. Marie Klačková. Po předchozí telefonické domluvě lze zajistit souběžný program pro děti. Pořádá Centrum pro rodinný život v Olomouci, tel. 587 405 250-3, e-mail: reznickm@arcibol.cz.

Liturgická čtení

Neděle 8. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18
Ž 116(115),10+15.16–17.18–19

Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.*)

2. čt.: Řím 8,31b–34

Ev.: Mk 9,2–10

Slovo na den: Můj milovaný syn.

Pondělí 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Dan 9,4b–10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a

(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36–38

Slovo na den: Dávejte.

Úterý 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Iz 1,10.16–20

Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Slovo na den: Kdo se povyšuje, bude poníž.

Středa 11. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20

Ž 31(30),5–6.14.15–16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Mt 20,17–28

Slovo na den: Dal svůj život jako výkupné za všechny.

Čtvrtek 12. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19–31

Slovo na den: Vybrané se strojil a den co den skvěle hodoval.

Pátek 13. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28

Ž 105(104),16–17.18–19.20–21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)

Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Slovo na den: Vinici pronajal vinařům.

Sobota 14. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20

Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1–3.11–32

Slovo na den: Rozhněval se a nechtěl jít domů.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. BŘEZNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 3.		PO 9. 3.		ÚT 10. 3.		ST 11. 3.		ČT 12. 3.		PÁ 13. 3.		SO 14. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 7. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 14. 3. • 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

DONUM VITAE • INSTRUKCE O RESPEKTOVÁNÍ POČÍNAJÍCÍHO LIDSKÉHO ŽIVOTA A O DŮSTOJNOSTI PLOZENÍ

Kongregace pro nauku víry

Instrukce zcela jasně předkládá nauku učitelského úřadu církve v tak aktuálních a závažných otázkách, jako jsou pokusy na lidských embryích, oplodnění mimo tělo ženy a mravní hlediska řešení neplodnosti v manželství. Vyšlo s církevním schválením.

Hippokrates • Brož., A5, 44 stran, 45 Kč

DIGNITAS PERSONAE INSTRUKCE O NĚKTERÝCH OTÁZKÁCH BIOETIKY

Kongregace pro nauku víry

Instrukce začíná slovy *Dignitas personae*: Důstojnost osoby musí být uznána každému člověku od početí až po přirozenou smrt. Tento základní princip vyjadřuje jasné „ano“ vůči lidskému životu. Instrukce je věroučné povahy a papež Benedikt XVI. ji výslovně schválil. Instrukce sice přiznává plnou platnost učení instrukce *Donum vitae*, podrobně se však věnuje novým problémům, které se ve výzkumu i v medicíně staly aktuální teprve v posledních letech. Pojednává o terapeutickém použití kmenových buněk a neodsuzuje je, „pokud výzkum i léčba respektují důstojnost lidské osoby“. Zvláštní pozornost je věnována otázce adopce embryí: rozvíjející se praxi neodsuzuje, varuje však před lékařskými, psychologickými i právními problémy. Příznivě se instrukce staví také ke genové léčbě, uskutečňuje-li se skutečně pro terapeutické účely.

Se souhlasem České biskupské konference vyšla instrukce jako speciální číslo časopisu *Bioetika - Scripta bioethica* spolu s předmluvou arcibiskupa Mons. Jana Graubnera a s vyjádřením předsedy Rady pro bioetiku biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho. Čtenářům bez medicínského vzdělání usnadní četbu připojený slovníček odborných výrazů. Publikace obsahuje rovněž společný pastýřský list biskupů Čech a Moravy k bioetickým otázkám z 26. 10. 2008 a také prohlášení ČBK k vládnímu návrhu zákona o specifických zdravotních službách a k rezoluci Evropského parlamentu z 21. 1. 2009.

Hippokrates • Křídový papír, brož., A5, 44 stran, 60 Kč (pro farnosti je cena snížena na 50 Kč)

LIDSKÝ ŽIVOT JE POSVÁTÝ

Společný pastýřský list biskupů Čech a Moravy, který byl čten při bohoslužbách 26. 10. 2008. List se vyjadřuje k otázkám ochrany lidského života.

Hippokrates • Křídový papír, brož., A6, 8 stran, 3 Kč

PŘIROZENÉ A SPOLEHLIVÉ PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ Doc. MUDr. Květoslav Šípr, CSc. – MUDr. Helena Šiprová

Příručka, která má být pomocníkem a průvodcem manželů, kteří se rozhodli pro přirozené plánování rodičovství pomocí symptotermální metody. Jde o metodu velmi spolehlivou, především však zcela zdraví neškodnou a mravně bezúhonnou.

Gloria • Křídový papír, brož., A5, 120 stran, 79 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1